

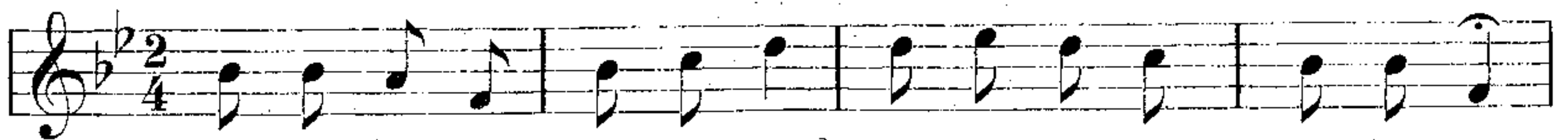
Hned sa ženy radily,
co jí dajú do jamy,
či rozmarýn zelený,
či čepec vyšívany?

Janíček ím povídal:
Netreba jí čepeňá,
netreba jí čepečka,
je poctivá děvečka.

8.

Zdlouhavě.

Z Velké.

Z dru-hěj stra-ny po-to-ka stó-jí lin-da ro-ky-ta,

ej stó-jí lin-da ro-ky-ta.

Z druhéj strany potoka
stójí linda rokyta.

Pečte, varte, chystajte,
všecky panny zvolajte!

Pod ňú sedí Anička,
čeká z hory slúnečka.

A dyž bylo na ráno,
všecko bylo schystáno.

Slúnečka nedočkala,
než Janička dočkala.

Išěl Janko koreň ryt,
učúl on zvony zvónit.

Strelíl í on do bočka
nedaleko srdečka.

Co ty zvony zvónijú,
a mně žalost dělajú.

Ona na to nedbała,
rany vázat kázala:

Moja milá svadbu má
a mňa na ňu nevoľá.

9.

Mírně.

Z Velké.

My-ná-rů Ja-ní-ček za-bíl An-du-len-ku, že si jí nesměl vzít

za věr-nú man-žel-ku, man-žel-ku.